

Arrest

nr. 131 014 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Ika etnie. U werd op 1 augustus 1976 geboren in Lagos, waar u steeds woonde en waar u ook de lagere en middelbare school volgde. In 2006 leerde u uw vrouw kennen, jullie huwden op 17 juni 2006, hoewel het eigenlijk een traditioneel huwelijk betrof, uw vrouw was zwanger en u werd voorgesteld aan haar familie. Uw vrouw werd na het overlijden van haar ouders opgevoed door een tante langs moederskant, bij wie ze verbleef sinds ze erg jong was. Haar moeder, en dus ook de tante bij wie ze verbleef, waren christenen, en uw vrouw werd christelijk opgevoed. Uw vrouw haar vader was echter afkomstig uit het noorden van het land en zijn familie was islamitisch. De broer van uw vrouw, die vertrok bij de tante door wie hij en uw vrouw werden opgevangen, keerde terug naar de familie van zijn vader in het noorden van het land en was moslim. Toen u in 2006 aan de oom (broer van uw vrouw haar vader) en aan de broer van uw vrouw

werd voorgesteld, waren zij al niet opgezet met het feit dat u christen was. In december 2013 ging uw vrouw met jullie twee kinderen op bezoek bij deze oom in Bama, die intussen ziek was geworden, zodat hij de kinderen zou kunnen leren kennen. Hij overleed echter onverwachts op 2 januari 2014. U kwam op 12 januari 2014 eveneens naar Bama, zodat u de begrafenis op 13 januari 2014 zou kunnen bijwonen. Na de begrafenis wilden jullie terugkeren naar Lagos, maar de broer van uw vrouw maakte duidelijk dat jullie moesten trouwen volgens de islamitische traditie en dat u zich moest bekeren tot de islam. Hoewel u bereid was om volgens de islamitische traditie te trouwen, weigerde u zich tot de islam te bekeren. Op 15 januari 2014 kwam het tot een discussie, waarbij u en uw schoonbroer elkaar bijna te lijf gingen. Uw schoonbroer liet verstaan dat u niet moest denken te kunnen vertrekken met uw vrouw en kinderen, tenzij u aan de voorwaarden zou voldoen. Na deze ruzie wilde u hem opnieuw aanspreken. In de nacht van 16 op 17 januari hoorde u zijn stem en u kwam naar buiten. Hij zat met enkele mensen samen, bezig met iets wat op een ritueel leek en hij wilde niet gestoord worden, waarop u zei dat u hem wilde spreken, maar dat dit de volgende morgen ook kon. De volgende dag zag u hem toen u een kamer binnen liep, waar opnieuw een bespreken gaande was en waar u ook bloedvlekken zag. U besprak met uw vrouw wat u gezien had en jullie wilden liefst vertrekken van zodra u de kans had gehad opnieuw met haar broer te praten. Echter, diezelfde avond, nog voor jullie hem zagen, kwamen er militaire voertuigen naar het familiegebouw en u werd samen met anderen meegenomen naar een militaire basis voor ondervraging. U werd gevraagd wat u wist over Boko Haram en of u wist wie lid was van deze groepering. U verklaarde slechts op bezoek te zijn voor een begrafenis en met Boko Haram niets te maken te hebben, noch er iets over te weten. U werd gefolterd maar uiteindelijk vrijgelaten op 27 januari 2012, met de opdracht terug te keren naar het familiehuis en informatie te verzamelen. U besprak met uw vrouw dat jullie best zouden pretenderen te bekeren tegenover de familie, tot er de mogelijkheid zou zijn om naar Lagos terug te keren. Op 30 of 31 januari 2014 werd u opnieuw gearresteerd en dit keer werd u ondervraagd door de State Security Service (SSS = Dienst Staatsveiligheid) in hun kantoren. Ze stelden dezelfde vragen als deze die tijdens uw eerste detentie gesteld werden en u gaf dezelfde antwoorden: dat (S.) de broer van uw vrouw was, dat u verder niets over hem wist en dat u niet uit Maiduguri afkomstig was, maar enkel kwam voor een begrafenis. U werd op borg vrijgelaten en keerde terug naar Bama. Daar hoorde u dat uw vrouw en kinderen werden meegenomen door haar broer, maar u kon niet ontdekken naar waar ze werden gebracht. Met de hulp van (U.) probeerde u te achterhalen waar (S.) verbleef, maar zonder succes. Intussen bleef de SSS u opbellen om naar informatie met betrekking tot (S.) te vragen, dus veranderde u van nummer. Vervolgens kreeg u echter berichten dat de SSS nu ook vragen stelde aan uw familie in Lagos, omdat ze u niet meer konden bereiken. Na enige tijd kreeg (U.) telefoon van uw vrouw. Ze zei dat ze door haar broer werd meegenomen naar een verre plek en dat ze in het geheim moest bellen. Ze belde de volgende dag naar uw nieuw nummer en vertelde u dat haar broer erg gemeen was en duidelijk bij de groep (Boko Haram) hoorde. Ze wist echter niet waar ze zich bevond en u kon het niet achterhalen. Ze zei dat het probleem nu tussen haar en haar broer was en dat het niet veilig was voor u om in Maiduguri te blijven, misschien wilde haar broer u wel vermoorden. Aangezien Maiduguri niet veilig was en u berichten kreeg dat u in Lagos eveneens gezocht werd door de SSS, werd uw vertrek uit Nigeria geregeld door (M.), een vriend van iemand die u in Maiduguri leerde kennen. Op 19 of 20 februari 2014 vertrok u per schip naar België, waar u op 8 maart 2014 aankwam. U vroeg op 11 maart 2014 asiel aan. Intussen hoorde u dat uw vrouw nog steeds door haar broer wordt vastgehouden, maar dat er een chauffeur bereid zou zijn om haar voor 200000 naira naar huis te brengen. Uw vrouw is echter kwaad omdat uw familie haar oproepen niet meer aanneemt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt bedreigd geweest te zijn door de broer van uw vrouw, die lid was van Boko Haram (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Daarnaast stelt u dat de SSS u bleef bellen met de vraag naar informatie over de broer van uw vrouw (zie CGVS p. 22). Om deze redenen voelde u zich noch in Maiduguri noch in Lagos veilig en verliet u het land (CGVS p. 22, 23). Bij uw asielrelaas kunnen echter volgende opmerkingen gemaakt worden.

Met betrekking tot de exacte gebeurtenissen in Bama tussen uzelf en de broer van uw vrouw, blijft u bijzonder vaag. U stelt dat u op 15 januari 2014 bedreigd werd en dat u zich moest bekeren tot de islam, of dat u anders niet met uw vrouw zou kunnen vertrekken (CGVS p. 12, 13). Gevraagd hoe dit concreet in zijn werk ging, hoe de zaak escaleerde, wie wat zei, stelde u louter dat het vooral de broer was, maar dat iedereen iets zal zeggen en dat de hele bijeenkomst over religie ging (CGVS p. 13). Gevraagd naar de manier waarop u bedreigd werd, stelt u dat er bijna gevochten werd en dat u helemaal niet kon teruggaan met uw vrouw (CGVS p. 13). Opnieuw gevraagd naar meer details met betrekking tot dit gevecht dat bijna plaatsvond, stelde u vaagweg dat er geen conclusie kwam over de

ganse zaak en dat u gewoon zei dat u uw religie niet zou veranderen en dat u zou terugkeren met uw kinderen (CGVS p. 13). Uiteindelijk stelt u nog dat haar broer u waarschuwde dat u niet moest denken dat u met zijn zus zou kunnen wegsluipen zonder aan de voorwaarden te voldoen. Uw verklaringen over de bedreigingen die u op 15 januari 2014 kreeg en over het gevecht dat bijna plaatvond blijven over de hele lijn vaag, waardoor uw relaas weinig aannemelijk overkomt.

Twee dagen later zou u gearresteerd zijn tijdens een inval van militairen in het familiegebouw, waar uw vrouw haar broer intussen niet meer verbleef (CGVS p. 15, 16). U zou gearresteerd en ondervraagd zijn, en uiteindelijk vrijgelaten op voorwaarde dat u in de gaten zou houden wat er in het familiehuis gebeurde en dit aan de militairen zou rapporteren (CGVS p. 17). Gevraagd hoe u reageerde op die vraag stelde u dat u niets zei, tenzij dan dat het ok was. Nochtans zou men verwachten dat u zou aanvoeren dat u wilde vertrekken zodra u de kans had, gezien de problemen die u had met de broer van uw vrouw en de bedreigingen die u kreeg. Toen bleek dat uw broer verdwenen was wilde u inderdaad vertrekken, maar de regeling met het leger weerhield u hiervan (CGVS p. 18). Deze gehoorzaamheid aan het leger is weinig coherent met uw latere verklaringen, waarbij u stelde van nummer veranderd te zijn omdat de SSS u bleef bellen en vragen naar uw schoonbroer, wat nochtans geen onredelijke vraag is om te stellen, zolang u zich inderdaad nog in de omgeving van Maiduguri bevindt. Door van nummer te veranderen en zich met opzet aan hen te onttrekken maakt u zich inderdaad verdacht, wat weinig aannemelijk is. Ter verklaring stelt u dat ze u maar bleven lastigvallen, terwijl u enkel uw vrouw wilde vinden (CGVS p. 22). Gevraagd waarom u niet met de SSS wilde samenwerken, aangezien zij misschien juist konden helpen uw vrouw te vinden, stelt u dat ze dat niet konden, zonder evenwel te verklaren waarom ze dat niet konden (CGVS p. 22, 23). In elk geval kan men veronderstellen dat de SSS toch meer mogelijkheden heeft dan u om te achterhalen van waar uw vrouw u opbelde. Bovendien waren ze volgens uw verklaringen erg gemotiveerd om haar broer te vinden (CGVS p. 20). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet met hen samenwerkte, maar zich integendeel hun verdenking op de hals haalde.

Uw verklaring dat u voor uw vertrek uit Nigeria nog telefoon kreeg van uw vrouw, nadat u al van nummer veranderd was (CGVS p. 21, 22) en dus na uw vrijlating uit uw tweede detentie op 10 februari 2014 (CGVS p. 19), is bovendien strijdig met eerdere verklaringen tijdens het gehoor en bij DVZ. Bij DVZ stelde u immers dat uw vrouw en kinderen verdwenen waren toen u terugkeerde uit uw tweede detentie, en dat u sindsdien geen contact meer had met hen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 11/3/2014, pt. 5). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS stelde u aanvankelijk dat u uw vrouw voor het laatst zag op 31 januari 2014, de dag waarop u voor de tweede keer werd gearresteerd, en dat u sindsdien niet meer met haar gesproken hebt (CGVS p. 7, 20).

Over de telefoon die u van haar kreeg na 10 februari 2014 legt u bovendien eveneens weinig coherente verklaringen af. U verklaarde immers dat uw vrouw naar (U.) belde en zei dat ze op een kleine plaats werd vastgehouden, dat ze niet wist waar en dat ze niet weg kon raken omdat ze in de gaten werd gehouden. U verklaarde bovendien dat ze het nummer moest verbergen om (U.) te bellen. Gevraagd waarom ze het nummer moest verbergen stelt u dat dit moest omdat heel de situatie met de SSS erg lastig werd voor iedereen. Gevraagd of uw vrouw vrij was om (U.) te bellen, verklaarde u dat ze het in het geheim deed. Aangezien het in dat geval onbegrijpelijk is waarom ze haar nummer zou moeten verbergen, wordt u opnieuw gevraagd waarom ze dit deed. Nu verklaart u dat ze dit niet deed, maar dat het nummer gewoon verborgen was, zonder dat u weet hoe het kwam. Tenslotte voegt u toe dat ze belde vanuit een zakencentrum waarbij de ontvanger van het gesprek moet betalen (businesscall) en dat het nummer daarom verborgen was. (CGVS p. 22) Om te beginnen valt op dat u erg uiteenlopende verklaringen geeft voor de reden waarom het nummer waarmee uw vrouw belde verborgen was. Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw vrouw niet in staat was te achterhalen waar zij zich bevond en dit door te geven aan u of aan de autoriteiten, daar zij klaarblijkelijk wel in staat was om ongemerkt naar een zakencentrum te gaan en van daaruit businesscalls te maken (CGVS p. 22).

Met betrekking tot de pogingen die u zelf ondernam om uw vrouw te lokaliseren blijft u eveneens vaag. U stelt dat u met (U.) naar de plek ging waar de broer van uw vrouw normaalgezien verbleef, maar dat er niemand info had over hem. Gevraagd waar die plek was, stelt u dit niet te weten, het was ergens in Maiduguri (CGVS p. 19). Gevraagd wat u aantrof op die plek, stelt u niets gevonden te hebben. U sprak met mensen, maar u kon niet achterhalen sinds wanneer uw vrouw haar broer er niet meer verbleef (CGVS p. 20). U stelt dat u nog twee tot drie dagen probeerde te zoeken (CGVS p. 20) en dat u naar enkele vrienden probeerde te gaan die (U.) kende, om uit te zoeken waar de broer van uw vrouw was (CGVS p. 21). U kan echter niet aangeven wie zij waren. U kent hun namen niet, noch kent u hun relatie tot de broer van uw vrouw. Uiteindelijk stelt u dat één van hen (G.) of (J.) heette. (CGVS p. 21) Deze vage verklaringen overtuigen niet dat u werkelijk ernstige pogingen ondernam uw vrouw terug te vinden, en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen. De attesten van de lagere school die u voorlegt zijn geen bewijs van identiteit, doch hoogstens een aanwijzing. De algemene artikels met betrekking tot Boko Haram die u afgeeft zijn niet relevant met betrekking tot uw persoonlijke situatie. De artikels met betrekking tot de afbraak van huizen in Badagry, waaronder ook uw eigen huis, zijn niet relevant met betrekking tot uw asielaanvraag. U stelt dat u sinds de afbraak van uw huis bij een tante van uw vrouw woonde en dat u op zoek was naar een nieuwe woning (CGVS p. 4). U noemt het verlies van uw huis niet als reden van vertrek uit Nigeria of als problematisch bij een eventuele terugkeer naar Nigeria (CGVS p. 23).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker gaat verweerder onvoldoende in op de gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van verzoeker naar aanleiding van de bedreigingen en ontvoeringen waarvan hij het slachtoffer is geworden. Verweerder gaat uit van de verkeerde veronderstellingen, aldus verzoeker.

Verzoeker meent dat het zeer opmerkelijk is dat verweerder niet de moeite neemt om een degelijk onderzoek te voeren door het leggen van verbanden en vergelijkingen "*met de informatie waarvan zij überhaupt in het bezit zijn*". Er wordt enkel gesteld dat verzoeker vaag blijft over zijn verklaringen. Het gehoor heeft meer dan drie uur geduurd en er is uitdrukkelijk ingegaan op de aangehaalde feiten die zich in Nigeria hebben voorgedaan. Niettegenstaande wordt in de bestreden beslissing enkel een synthese gemaakt van de aangehaalde feiten met daarbij de steeds terugkerende stelling dat verzoeker vaag blijft in zijn relaas. Hij kan echter niet meer vertellen dan hij weet. Bij aanvang van het gehoor werd hem duidelijk gemaakt de waarheid te vertellen en geen antwoorden te geven die hij eigenlijk niet kent. Verweerder had op zijn minst een analyse moeten doen van de veiligheidssituatie die verzoeker te beurt valt in zijn land van oorsprong, zo meent verzoeker.

Verzoeker heeft verklaard te behoren tot het christendom en zijn echtgenote tot de islam. Hier werd op geen enkel moment over gesproken, terwijl het de rode draad vormt binnen zijn relaas. Want omwille van het feit dat zij allebei tot een verschillende religie behoren, stelde zich het punt van het religieus huwelijk, alsook het al dan niet bekeren tot een andere godsdienst.

Verzoeker werd meerdere malen gevangen genomen en bedreigd door personen die deel uitmaken van Boko Haram, die een islamitisch gedachtengoed heeft. Niettegenstaande hij met een islamitische partner zou trouwen en bereid was om te huwen volgens de moslimtraditie, behoudt verzoeker zijn eigen religie. Het hoeft volgens hem geen betoog dat dit in een land als Nigeria geen alledaagse dingen zijn en dienvolgens een bijzondere aandacht behoeft bij de beoordeling ervan.

Verzoeker stelt tevens het volgende: "*Er wordt op geen enkele manier ingegaan op de gegronde vrees van verzoeker, noch op de bedreigingen door de schoonbroer die een lid van de Boko Haram groepering noch op de ontvoeringen en bedreigingen geuit door de SSS. Noch wordt een doordreven onderzoek gevoerd naar de verschillende religies waartoe verzoeker en zijn partner behoren.*"

Verzoeker voert aan dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de

materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" ("*Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.*") en van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en herkomst. Volgens hem is de veiligheidssituatie in Nigeria heden uiterst precair, gelet op de toenemende activiteiten van Boko Haram. Verzoeker verwijst naar het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de prejudiciële vraag van de Raad van State met betrekking tot artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming. Dat er wel degelijk gewapende conflicten zijn in Nigeria, blijkt volgens verzoeker duidelijk uit verschillende bronnen. Hij heeft tijdens zijn asielprocedure hierover verschillende artikels neergelegd en citeert verder uit twee internetartikelen. Verzoeker stelt dat er dagelijks aanvallen gepleegd worden op de bevolking van Nigeria en dat uit de diversiteit van de slachtoffers het willekeurig karakter van de door Boko Haram gepleegde aanslagen blijkt. Volgens verzoeker heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat een binnenlands gewapend conflict moet worden geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als een gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.

Verzoeker gaat ervan uit dat zijn identiteit en afkomst definitief vaststaan en wijst erop dat de extremistische moslimgroepering Boko Haram geregeld aanslagen uitvoert in de regio en dat de overheid maar een beperkte controle heeft over het afgelegen islamitische noordoosten van het land. Er kan volgens verzoeker niet om de slechte veiligheidssituatie in Nigeria heen worden gegaan, die het gevolg is van de terreuractiviteiten van Boko Haram. Verzoeker citeert uit een internetartikel. Verder wijst verzoeker er nogmaals op dat hij christen is, zodat hij volgens hem nog een groter doelwit van Boko Haram is. Dat deze groepering zowel persoonlijk als lukraak te werk gaat, blijkt volgens hem uit de vele ontvoeringen, moordaanslagen, martelingen *et cetera*. Verzoeker citeert opnieuw uit een internetartikel.

Verzoeker meent ongetwijfeld het doelwit te worden van willekeurig geweld. Gelet op de heersende situatie, die voor een groot deel het gevolg is van de activiteiten van Boko Haram, zal artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet worden geschonden aangezien hij het slachtoffer van zowel willekeurig als niet-willekeurig geweld zal worden, aldus verzoeker. Verzoeker wijst er nog op dat de Raad van State van oordeel is dat wanneer de algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio, dit voldoende is om te besluiten tot de subsidiaire bescherming.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 (stuk 3) en identiteitsdocumenten (stuk 4).

2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht louter op basis van het feit dat hij vage verklaringen heeft afgelegd, dient vooreerst opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage,

incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien wordt verzoekers asielrelaas niet enkel omwille van zijn vage verklaringen ongeloofwaardig geacht, maar tevens omwille van een aantal incoherente en tegenstrijdige verklaringen: *“Twee dagen later zou u gearresteerd zijn tijdens een inval van militairen in het familiegebouw, waar uw vrouw haar broer intussen niet meer verbleef (CGVS p. 15, 16). U zou gearresteerd en ondervraagd zijn, en uiteindelijk vrijgelaten op voorwaarde dat u in de gaten zou houden wat er in het familiehuis gebeurde en dit aan de militairen zou rapporteren (CGVS p. 17). Gevraagd hoe u reageerde op die vraag stelde u dat u niets zei, tenzij dan dat het ok was. Nochtans zou men verwachten dat u zou aanvoeren dat u wilde vertrekken zodra u de kans had, gezien de problemen die u had met de broer van uw vrouw en de bedreigingen die u kreeg. Toen bleek dat uw broer verdwenen was wilde u inderdaad vertrekken, maar de regeling met het leger weerhield u hiervan (CGVS p. 18). Deze gehoorzaamheid aan het leger is weinig coherent met uw latere verklaringen, waarbij u stelde van nummer veranderd te zijn omdat de SSS u bleef bellen en vragen naar uw schoonbroer, wat nochtans geen onredelijke vraag is om te stellen, zolang u zich inderdaad nog in de omgeving van Maiduguri bevindt. Door van nummer te veranderen en zich met opzet aan hen te onttrekken maakt u zich inderdaad verdacht, wat weinig aannemelijk is. Ter verklaring stelt u dat ze u maar bleven lastigvallen, terwijl u enkel uw vrouw wilde vinden (CGVS p. 22). Gevraagd waarom u niet met de SSS wilde samenwerken, aangezien zij misschien juist konden helpen uw vrouw te vinden, stelt u dat ze dat niet konden, zonder evenwel te verklaren waarom ze dat niet konden (CGVS p. 22, 23). In elk geval kan men veronderstellen dat de SSS toch meer mogelijkheden heeft dan u om te achterhalen van waar uw vrouw u opbelde. Bovendien waren ze volgens uw verklaringen erg gemotiveerd om haar broer te vinden (CGVS p. 20). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet met hen samenwerkte, maar zich integendeel hun verdenking op de hals haalde.*

Uw verklaring dat u voor uw vertrek uit Nigeria nog telefoon kreeg van uw vrouw, nadat u al van nummer veranderd was (CGVS p. 21, 22) en dus na uw vrijlating uit uw tweede detentie op 10 februari 2014 (CGVS p. 19), is bovendien strijdig met eerdere verklaringen tijdens het gehoor en bij DVZ. Bij DVZ stelde u immers dat uw vrouw en kinderen verdwenen waren toen u terugkeerde uit uw tweede detentie, en dat u sindsdien geen contact meer had met hen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 11/3/2014, pt. 5). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS stelde u aanvankelijk dat u uw vrouw voor het laatst zag op 31 januari 2014, de dag waarop u voor de tweede keer werd gearresteerd, en dat u sindsdien niet meer met haar gesproken hebt (CGVS p. 7, 20).

Over de telefoon die u van haar kreeg na 10 februari 2014 legt u bovendien eveneens weinig coherente verklaringen af. U verklaarde immers dat uw vrouw naar (U.) belde en zei dat ze op een kleine plaats werd vastgehouden, dat ze niet wist waar en dat ze niet weg kon raken omdat ze in de gaten werd gehouden. U verklaarde bovendien dat ze het nummer moest verbergen om (U.) te bellen. Gevraagd waarom ze het nummer moest verbergen stelt u dat dit moest omdat heel de situatie met de SSS erg lastig werd voor iedereen. Gevraagd of uw vrouw vrij was om (U.) te bellen, verklaarde u dat ze het in het geheim deed. Aangezien het in dat geval onbegrijpelijk is waarom ze haar nummer zou moeten verbergen, wordt u opnieuw gevraagd waarom ze dit deed. Nu verklaart u dat ze dit niet deed, maar dat het nummer gewoon verborgen was, zonder dat u weet hoe het kwam. Tenslotte voegt u toe dat ze belde vanuit een zakencentrum waarbij de ontvanger van het gesprek moet betalen (businesscall) en dat het nummer daarom verborgen was. (CGVS p. 22) Om te beginnen valt op dat u erg uiteenlopende verklaringen geeft voor de reden waarom het nummer waarmee uw vrouw belde verborgen was. Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw vrouw niet in staat was te achterhalen waar zij zich bevond en dit door te geven aan u of aan de autoriteiten, daar zij klaarblijkelijk wel in staat was om ongemerkt naar een zakencentrum te gaan en van daaruit businesscalls te maken (CGVS p. 22).” Verzoeker komt niet verder dan de blote bewering dat verweerder van de verkeerde veronderstellingen uitgaat, zonder in concreto aan te duiden welke veronderstellingen van verweerder volgens hem verkeerd zijn. Dergelijk verweer is evenwel niet dienstig om de voormelde pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij als christen met een moslima getrouwd is, hetgeen volgens hem in Nigeria geen alledaags gegeven is, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn echtgenote christen is en dat zij christelijk opgevoed werd door haar moeder en haar tante, die eveneens christenen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker

verklaarde op het einde van het gehoor dat er buiten de problemen met zijn schoonbroer en de SSS, geen andere problemen zijn die hij vreest ingeval van terugkeer naar Nigeria (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots aanvoert problemen te vrezen omwille van het feit dat hij als christen met een moslima getrouwd is, is niet in overeenstemming te brengen met de op hem rustende medewerkingsplicht en doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te meer daar deze vermeende vrees tegenstrijdig is met zijn eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot de religie van zijn echtgenote.

Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing zijn identiteit en afkomst niet in vraag stelt, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing het volgende stelt: *“U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen. De attesten van de lagere school die u voorlegt zijn geen bewijs van identiteit, doch hoogstens een aanwijzing.”* De twee schoolcertificaten die verzoeker bij onderhavig verzoekschrift voegt (stuk 4), werden op het CGVS reeds neergelegd. Het opnieuw bijbrengen van deze documenten kan de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing niet weerleggen. De bijgebrachte kopie van zijn identiteitskaart (stuk 4) is volledig onleesbaar. De bijgebrachte identiteitskaart en werkbades (stuk 4) zijn bovendien louter kopieën die, omwille van de manipuleerbaarheid door middel van allerhande knip- en plakwerk van kopieën, geen bewijswaarde hebben. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht op dat verzoeker wat betreft de identiteitskaart en werkbades niet toelicht waarom hij deze stukken neerlegt, op welke wijze hij deze stukken heeft bekomen en om welke reden hij deze stukken niet eerder kon neerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *“De algemene artikels met betrekking tot Boko Haram die u afgeeft zijn niet relevant met betrekking tot uw persoonlijke situatie. De artikels met betrekking tot de afbraak van huizen in Badagry, waaronder ook uw eigen huis, zijn niet relevant met betrekking tot uw asielaanvraag. U stelt dat u sinds de afbraak van uw huis bij een tante van uw vrouw woonde en dat u op zoek was naar een nieuwe woning (CGVS p. 4). U noemt het verlies van uw huis niet als reden van vertrek uit Nigeria of als problematisch bij een eventuele terugkeer naar Nigeria (CGVS p. 23).”* Deze vaststellingen worden dan ook als vaststaand beschouwd. Aangezien het bijgevoegde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 (verzoekschrift, stuk 3) betrekking heeft op de omschrijving van het begrip “gewapend conflict” in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, is dit arrest niet van aard de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Voor het overige, en mede gelet op voorgaande vaststellingen, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat er in Nigeria, vooral onder invloed van de aanslagen van Boko Haram, sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en hieromtrent citeert uit enkele internetartikelen, dient opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire

bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) (zie ook verzoekschrift, stuk 3). De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde zijn hele leven in de zuidelijke staat Lagos in Nigeria te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 5). In zijn nota met opmerkingen merkt verweerder dan ook terecht het volgende op: “[...] zowel de door verzoeker tijdens het gehoor voor het CGVS aangebrachte informatie over terreurdaden van Boko Haram als de in onderhavig verzoekschrift geciteerde informatie handelt voornamelijk over aanslagen en incidenten in het noorden en het centrum van Nigeria. Een deel van de door verzoeker op het CGVS neergelegde informatie (zie stuk 10 in het administratief dossier farde “Documenten neergelegd door de asielzoeker”) handelt wel over het zuiden van Nigeria, namelijk Lagos, Rivers State en Enugu, maar uit deze artikels blijkt niet dat er in deze regio reeds dergelijke terreurdaden door Boko Haram werden gepleegd. Eén artikel gaat over de aanklacht tegen vier Boko Haram verdachten in Lagos (“Four Boko Haram suspects arraigned in Lagos” dd. 22/10/2013), een ander artikel handelt over valse geruchten die de ronde deden in Ogun en Lagos over een aanval door Boko Haram in de regio (“Panic in Ogun, Lagos over rumoured B'Haram invasion” dd. 24/04/2014), nog een ander artikel gaat over de vrijlating van 275 “Boko Haram verdachten” in Rivers State (“Rivers police release 275 ‘Boko Haram suspects’, probe 19” dd. 29/01/2014), en een artikel over een aantal Boko Haram verdachten in Enugu State die nog steeds in detentie zitten (“Enugu Boko Haram suspects still in detention” dd. 19/02/2012). Gezien voorgaande vaststellingen toont verzoeker, nu er geen geloof kan gehecht worden aan de door hem aangehaalde problemen met zijn schoonbroer die lid is van de Boko Haram en de daarmee samenhangende problemen met de SSS, dan ook niet aan dat burgers thans in het zuiden van Nigeria, waar hij zijn hele leven heeft doorgebracht, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stelling dat hij ongetwijfeld het doelwit zal worden van willekeurig geweld in Nigeria kan dan ook niet worden volgehouden.”

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS